

Arrest

**nr. 344 275 van 3 april 2026
in de zaak RvV X / XI**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse en Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 25 juli 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat C. VAN CUTSEM.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Colombiaanse en Venezolaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 5 juni 2024 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 11 juni 2024.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 5 juli 2024 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Bij het CGVS werd verzoeker gehoord op 9 oktober 2024.

1.3. Op 25 juni 2025 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op 27 juni 2025 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse en de Venezolaanse nationaliteit te hebben. U bent geboren in Venezuela uit een Colombiaanse vader en Venezolaanse moeder. U woonde tot 2017 in Venezuela en verhuisde dan naar Colombia omwille van een relatie. Binnen Colombia verhuisde u een aantal keer omwille van uw werk. In Colombia woonde u van 2017 tot 2018 in Cartagena, van 2018 tot 2023 in Bogota, en van 2023 tot uw vertrek in Medellin. In Medellin woonde u van 16 juli 2023 tot 19 december 2023 in La Estrella en van 19 december 2023 tot uw vertrek in Itagüí.

U bent homoseksueel en HIV-seropositief. Daarnaast hebt u ook een beroerte gehad in 2020 en een toxoplasmoseinfectie, gelinkt met uw HIV-diagnose. U kan in Colombia onvoldoende behandeling en medicijnen verkrijgen tegen HIV en voor uw andere klachten. U lijdt ook aan PTSS en verschillende daarmee gelinkte psychische en fysieke problemen.

In Colombia leerde u in november 2023 via Grindr (een datingapp die zich voornamelijk richt op homoseksuele mannen) iemand genaamd J.(...) kennen. Jullie begonnen een relatie. Op 23 december 2023 was u bezorgd omdat hij een afspraak miste en belde u zijn zus, die u daarop vertelde dat J.(...) een koppelaar was die jongeren ronselde voor feestjes van de FARC. U geloofde haar niet. Op 6 februari 2024 vond u 's ochtends bepaalde zaken in het bezit van J.(...) die u achterdochtig maakten, en een vriend van hem bevestigde het verhaal van zijn zus en zei u om in een wijk met veel prostitutie zelf te gaan kijken, wat u ook deed. U kwam J.(...) hier tegen en confronteerde hem, waarop hij uw neus brak en dreigde dat hij zijn FARC-contacten zou aanspreken als u klacht tegen hem durfde indienen. U verstopte zich naderhand thuis, maar kwam J.(...) nog eens tegen op straat in mei 2024, waarop hij u wederom bedreigde. U werd op 14 april 2024 ook bedreigd via een audiobericht van ene S.(...), een vriend van J.(...), waarin die stelde dat hij opdracht zou geven om u in mootjes te laten hakken omdat u zijn fysiek in een eerder bericht geringschatte. U moest ook beschermingsgeld betalen aan gewapende groepen in Colombia door uw problemen met uw ex.

U verliet Colombia op 1 juni 2024 en reisde via Portugal en Spanje naar België, waar u aankwam op 6 juni 2024 en om internationale bescherming verzocht op 11 juni 2024. Ter staving van uw relaas legt u voor: een Colombiaans paspoort en identiteitskaart, een Colombiaanse en Venezolaanse geboorteakte, en kopieën van foto's, WhatsAppberichten, screenshots van (een poging om) een klacht (neer te leggen) bij de fiscalia, allerhande nieuwsartikelen over de situatie in Venezuela en Colombia, een certificaat van uw deelname aan een LGBT-organisatie in België, allerhande medische en psychologische documenten en attesten, en originele documenten omtrent uw reis.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U legt een attest voor waarin gesteld wordt dat u lijdt aan PTSS alsook hersenschade, en waarin de arts stelt dat er bepaalde maatregelen genomen moeten worden: een protection officer opgeleid om om te gaan met PTSS-slachtoffers, een duurtijd van het interview rekening houdende met de vermoedelijkheid van de verzoeker, en om tijdens het interview rekening houden met diens cognitieve moeilijkheden, en mogelijke episodes van dissociatie. Dit attest werd echter opgesteld op 16 oktober 2024 en overgemaakt op 17 oktober 2024 (document 11), beide na het persoonlijk onderhoud op 9 oktober 2024, waardoor hier op het moment van het persoonlijk onderhoud vanzelfsprekend geen rekening mee gehouden kon worden. U had ook nog geen dergelijke noden gesignaleerd bij uw interview voor de DVZ (vragenlijst bijzondere procedurele noden DVZ dd. 3 juli 2024).

Niettemin verliep het interview probleemloos, zonder merkbare episodes van dissociatie, waarbij u telkens in staat bleek om duidelijk en relevant te antwoorden op de aan u gestelde vragen. U verkeerde ook in de mogelijkheid om wanneer nodig pauze te vragen, bovenop de pauze voorzien op initiatief van de protection officer, waar u (herhaaldelijk) op gewezen werd, en u werd ook (herhaaldelijk) gevraagd hoe u zich voelde en of u het interview verder wou zetten, waarop u (telkens) bevestigend antwoordde (CGVS p. 3, 5, 15). Uw advocaat maakte daarnaast geen bemerkings over het verloop van het interview, de houding van de protection officer, etc. na afloop van het interview, enkel over de inhoud van uw zaak, en beaamde dat u goed meewerkte heeft en veel informatie gaf (CGVS p. 29).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U bent er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u een gegronde vrees voor vervolging hebt of een ernstig risico loopt op het lijden van ernstige schade bij een terugkeer naar Colombia.

U verklaart dat u niet naar Colombia kan terugkeren omdat u daar te vrezen zou hebben voor een ex-partner van u, J.(...). Daarnaast geeft u aan dat u geen voldoende HIV-medicatie zou kunnen krijgen, dat Colombia in het algemeen geen veilig land is voor homoseksuelen, en dat u discriminatie te vrezen zou hebben vanwege uw familie. U bent er niet in geslaagd deze zaken aannemelijk te maken, om onderstaande redenen.

1. Wat betreft uw bewering dat Colombia geen veilig land is voor homoseksuelen in het algemeen (CGVS p. 19, document 8).

Het CGVS trekt uw seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBTgemeenschap in Colombia op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de COI Focus Colombia: seksuele minderheden en transgenders van

16 februari 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_seksuele_minderheden_en_transgenders_20230216.pdf blijkt weliswaar dat er in de Colombiaanse maatschappij sprake is van discriminatie en geweldplegingen ten aanzien van seksuele minderheden en transgenders, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken.

Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat wat betreft het juridisch kader Colombia bij de meest progressieve landen in Latijns-Amerika hoort. Zo zijn relaties tussen mensen van hetzelfde geslacht niet strafbaar, hebben zij de mogelijkheid te huwen en genieten zij gelijke rechten inzake adoptie. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politionele vervolging van LGBT omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit.

Leden van de LGBT-gemeenschap hebben de mogelijkheid te studeren en een professionele loopbaan uit te bouwen. Zij nemen deel aan het sociale-, ontspannings-, publieke en politieke leven. Meerdere Colombiaanse steden kennen bruisende LGBT-gemeenschappen, alsook zijn doorheen het land verscheidene ngo's actief die op een positieve manier bijdragen aan het publieke debat en wegen op de nationale regelgeving, de maatschappelijke aanvaarding van, en voor het vrijwaren van de rechten van LGBT-gemeenschap in Colombia. In grotere steden kunnen parades als de Gay Pride en demonstraties of andere feesten van de LGBT-gemeenschap zonder problemen plaatsvinden.

Wie zich bedreigd voelt door gendergerelateerd geweld kan zich wenden tot de Colombiaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Colombiaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen een paradox naar voren komt dat de beschermingsmechanismen niet altijd voldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen, blijkt echter dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal zal afhangen van de specifieke context.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

2. Wat betreft uw bewering dat u in Colombia onvoldoende toegang zou hebben tot HIV-medicatie(CGVS p. 19).

2.1. U maakt niet aannemelijk dat u hierdoor een persoonlijk een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet zou lopen. De ernstige schade die u aanhaalt valt niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet, zoals blijkt uit het arrest Mohamed M'Bodj tegen de Belgische staat van 18 december 2014 van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ EU). In dit arrest was het Hof van mening, wat betreft het toepassingsgebied van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83 (waarvan artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet de omzetting is in het Belgische recht), dat:

“35 [...] In artikel 6 van richtlijn 2004/83 een opsomming wordt gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst.

36 Voorts precificeert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.”

Hieruit volgt dat het aan u is om te bewijzen dat het risico dat u aanhaalt voortvloeit uit een opzettelijke weigering van medische zorg en die is toe te schrijven aan de actoren van vervolging of ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet en dat de actoren van bescherming zoals bepaald in artikel 48/5, §2 van diezelfde wet u opzettelijk medische zorg weigeren, wat u in casu niet aanhaalt noch aantoonst. U roept enkel in dat u soms lang zou moeten wachten op medicatie, tot maximaal twee weken (CGVS p. 19), zonder dit toe te schrijven aan een actor van vervolging of opzet ter zake.

2.2. Daar waar u zich beroept op discriminatie bij het toekennen van geneesmiddelen tegenover Venezolanen (CGVS p. 19), betreft het hier enerzijds niet meer dan een hypothetische vrees omdat u op geen enkel moment verwijst naar een concreet geval waarin u medicijnen geweigerd werd omdat u Venezolaan zou zijn. Daarnaast beschikt u ook over de Colombiaanse nationaliteit, waardoor u niet te maken krijgt met de problemen waarmee mensen met uitsluitend de Venezolaanse nationaliteit te kampen kunnen hebben in Colombia.

2.3. De door u aangehaalde medische problemen allerhande kunnen daarnaast op zich niet volstaan om de erkenning van de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. In het doktersattest van 16 oktober 2024 (supra ook al aangehaald) staat te lezen dat u niet zou kunnen terugkeren naar uw land van herkomst omwille van uw psychische en medische toestand (document 10), maar voor de beoordeling van medische problemen an sich, dient men zich te richten tot de daartoe geëigende procedure, namelijk een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.4. U haalt ook aan dat u problemen zou kunnen kennen omdat iemand op de dating-applicatie Grindr openbaar maakte dat u HIV zou hebben, waardoor mensen tegen elkaar zouden kunnen zeggen om niet meer met u om te gaan (CGVS p. 22). Het betreft enerzijds niet meer dan een blote bewering die u niet aantoonst, en de problemen die hieruit zouden kunnen voortvloeien blijven voorlopig ook hypothetisch – u stipt geen enkel concreet incident in de nasleep hiervan aan. U verwijst anderzijds in één adem wel naar een bericht waarin iemand u een escorte noemde omdat u omgaat met andere escortes (CGSV p. 22), maar dit lijkt een afzonderlijke kwestie. In ieder geval maakt dit op zich prima facie geen daad van vervolging uit, maar gaat het om een schending van uw privacy, waarvoor u zich tot het betrokken bedrijf en uw nationale autoriteiten kan richten. Gezien het internationale karakter van deze app valt ook niet in te zien hoe internationale bescherming in België u als such tegen dergelijke openbaringen zou kunnen beschermen.

3. Wat betreft uw bewering dat u discriminatie te vrezen hebt vanwege uw familieleden.

U geeft aan dat uw moeder en sommige van uw broers en zussen uw geaardheid niet aanvaarden. U stelt evenwel ook dat van uw familieleden enkel uw vader en uw broer W.(...) in Colombia wonen, en de rest in Venezuela (CGVS p. 11). De relatie met uw vader en W.(...) is volgens u “heel goed” (CGSV p. 11). Op dit vlak hebt u daarom bij een terugkeer naar Colombia niets te vrezen; uw band met al uw familieleden in Colombia is goed.

4. Wat betreft uw bewering dat u in Colombia te vrezen zou hebben voor een ex-partner van u.

4.1. U maakt niet aannemelijk dat u een relatie had met J.(...). Om uw beweerde relatie en de incidenten aan te tonen legt u enkel foto's voor van uzelf in aanwezigheid van enkele andere mensen, en van uzelf met een gebroken neus voor (document 5). Deze foto's tonen op zich niets aan, en met name uw gebroken neus kan het gevolg zijn van gelijk welk incident. Als u anderzijds gevraagd wordt naar allerhande informatie over uw beweerde ex-partner, kan u enkel maar aangeven dat hij een zus had wiens naam u geeft, maar kan u niet

zeggen wat zijn geboortedatum is, waar hij van afkomstig is, noch wat de namen van zijn ouders zijn (CGVS p. 14, 15). U kan zo niet aantonen dat u werkelijk een relatie had.

4.2. U maakt niet aannemelijk dat uw beweerde ex-partner een band had met de FARC. Deze band berust op niet meer dan blote beweringen; u legt enkel een artikel voor over de arrestatie van een FARC-leider waarvan u zegt dat hij een band met J.(...) had, maar dit is op zich niet meer dan een bewering die niet blijkt u de door u voorgelegde stukken (CGVS p. 19 o.a.). U ondergraaft uw geloofwaardigheid in deze ook danig door te beweren dat de FARC banden zou hebben met de Clan del Golfo (CGVS p. 19), welke nochtans al van oudsher (ideologische) tegenstanders zijn (zie informatie over de veiligheidssituatie in Colombia). Hier op gewezen, geeft u aan het niet te weten (CGVS p. 26).

4.3. U legt tegenstrijdige verklaringen af over het tijdstip van ontstaan van uw vrees. U beweert enerzijds dat u binnen Medellin verhuisde op 19 december 2023 opdat uw ex-partner niet zou weten waar u woonde omdat hij onaangenaam gedrag had vertoond (CGVS p. 8), maar anderzijds dat u pas te vrezen had van hem nadat u zijn clandestiene werk ontdekte en hij uw neus gebroken had in februari 2024 (CGVS p. 23 – 25).

4.4. U toont niet aan dat u omwille van uw problemen bescherming hebt gezocht in Colombia zelf. Voor dergelijke gemeenrechtelijke problemen moet u in de eerste plaats bescherming zoeken in uw land van herkomst. U beweert dat u aangifte probeerde doen, maar dat dit bemoelijk werd omdat men dacht dat u (enkel) Venezolaan was, en dat er sprake was van een lange wachttijd. U zou een dossiernummer hebben gekregen, maar dat kwijtgeraakt zijn, en daarom geen duidelijk bewijs kunnen voorleggen dat u daadwerkelijk aangifte deed (CGVS p. 18). Gevraagd of u nog aan het dossiernummer kan proberen raken, antwoordt u dat u gebeld zou hebben naar het parket maar men u niet onmiddellijk wou helpen omdat u in het buitenland verblijft (CGVS p. 19). Dit zijn allemaal niet meer dan blote beweringen; de enige vaststelling die het CGVS in deze kan doen is dat u geen enkel bewijs voorlegt dat u uw voorgehouden problemen in Colombia zelf hebt proberen oplossen. De screenshots die u voorlegt van de site van de fiscalia bevatten geen informatie op basis waarvan vastgesteld kan worden dat u een dergelijke aangifte deed (document 7). U beweert verder dat u geen verdere pogingen deed om bescherming te zoeken omdat u de politie in Colombia corrupt achtte (CGVS p. 27), een gemeenplaats verweer. Uw verklaringen in deze vallen niet te rijmen met beschikbare informatie over beschermingsmogelijkheden in Colombia, waaruit blijkt dat het eenvoudig is om aangifte te doen van misdrijven bij de fiscalia, en dat dit zelfs online kan gebeuren. Er zijn ook andere manieren om bescherming te zoeken. U toont zo niet aan dat u de minste moeite hebt gedaan om een oplossing voor uw voorgehouden problemen te zoeken in uw land van herkomst.

5. Wat betreft uw bewering dat u in Colombia belastingen moest betalen aan gewapende groepen, wat u in verband brengt met de voorgehouden problemen met uw ex.

5.1. Uw bewering dat dit te maken zou hebben met uw voorgehouden problemen met J.(...) berust op niet meer dan een veronderstelling, en u kan niet verwijzen naar een incident of een welbepaald stuk dat deze band aantoont, maar vermoedt enkel dat u een dergelijke som gevraagd wordt omdat hij daar achter zou zitten (CGVS p. 28). Dit is een volledig hypothetische vrees.

5.2. Het gaat om een toevoeging ten opzichte van uw verklaringen voor de DVZ. U vermeldde in uw verklaringen voor de DVZ namelijk niet dat u een dergelijke som moest betalen (vragenlijst CGVS dd. 3 juli 2024). U lijkt uw verklaringen daarom aan te passen in de vertelling.

5.3. Het gevraagde bedrag is buiten proportie gezien de gekende informatie over de praktijk van “vacuna’s” in Colombia, specifiek in Medellin. Uit informatie toegevoegd aan uw dossier blijkt namelijk: “de gevraagde bedragen zijn ook bescheiden. Onder degenen die betaalden, bedroegen de gemiddelde wekelijkse bedragen ongeveer 1 US dollar voor particulieren en 2 US Dollar voor bedrijven”, wat neerkomt op enkele duizenden peso’s. Verder merkt men op dat de gevraagde bedragen in verhouding zijn tot het vermoedelijke inkomen van het doelwit. U daarentegen beweert dat men u 2 miljoen peso’s vroeg, op uw inkomen van zo’n 3 miljoen peso’s (CGVS p. 28). Uw verklaringen in deze zijn daarom maar weinig geloofwaardig.

6. Wat betreft een beweerde audio-bedreiging door een vriend van J.(...).

6.1. Deze bedreiging is niet meer dan een blote bewering. U legt enkele screenshots voor van Whatsappgesprekken, maar op basis hiervan kan de inhoud van een audio-bericht niet nagegaan worden. Deze berichten kunnen bovendien door gelijk wie om gelijk welke reden gefabriceerd zijn. Op basis hiervan kan geen gegronde vrees voor vervolging worden vastgesteld.

7. De (overige) door u voorgelegde documenten vermogen het niet bovenstaande bevindingen om te keren.

7.1. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongelooftwaardige verklaringen herstellen.

7.2. De documenten die slaan op uw medische en geestestoestand, uw deelname aan LGBT-activiteiten in België, uw reisweg, uw nationaliteit en herkomst (documenten 1 – 4, 9 – 10), betreffen zaken die op zich niet door het CGVS worden betwist. De overige documenten kwamen supra ter sprake.

Overeenkomstig **artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet** kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In Colombia vond de afgelopen vijf decennia een gewapend conflict plaats tussen de Colombiaanse autoriteiten en verschillende rebellengroeperingen, met als belangrijkste de FARC en het ELN. Evenzeer verschenen paramilitaire groepen op het toneel. Vanaf de jaren '2000 konden de rebellen geleidelijk aan worden verdreven naar de periferie van het land en vond een ontwapening van de paramilitairen plaats. Er werd bovendien op 30 november 2016 een historisch vredesakkoord ondertekend tussen de FARC en de Colombiaanse regering. Het merendeel van de FARC-strijders legde de wapens neer en kon zich geleidelijk aan re-integreren in de maatschappij.

Hoewel in de nasleep van het vredesakkoord een spectaculaire daling van het aantal burgerslachtoffers werd opgetekend, waren er op andere vlakken tekortkomingen. Zo ontstond er na de demobilisatie van de FARC een machtsvacuüm waardoor andere groeperingen voormalige FARC-gebieden konden inpalmen. Het gaat in dezer om het ELN, dissidenten van de FARC, neo-paramilitairen en ook georganiseerde misdaadbendes. Deze groeperingen raakten mettertijd meer en meer versnipperd en zijn ook onderling beginnen strijden om meer territoriale controle, een dynamiek die overigens nog versterkt werd door de coronapandemie. Hun handelswijze lijkt steeds meer gedreven door puur economisch gewin uit illegale activiteiten, eerder dan de ideologische drijfveren van weleer. Dit alles zorgde voor een stijging van de geweldscijfers vanaf 2020.

Sinds het aantreden van president Petro heeft de Colombiaanse regering voorgenomen om onderhandelingen te starten met acht verschillende soorten gewapende groepen. Deze werden eind 2022 aangevat en hebben als doel gelijktijdige wapenstilstanden te bekomen en, op langere termijn, voor een permanente ontwapening en verbetering van de veiligheidssituatie te zorgen. Het plan, dat bekend staat als Paz Total (Totale Vrede), kende tot nu toe een erg grillig verloop. Er werd onder meer een staakt-het-vuren met het ELN bekomen tussen augustus 2023 en augustus 2024, maar dit werd niet verlengd en een tweede poging hiertoe mislukte. Met de EMC en de SM (twee belangrijke dissidenten van het FARC-EP) werd tevens een staakt-het-vuren bereikt dat nadien is afgesprongen. Doorheen 2024 kenden al deze groeperingen bovendien afsplitsingen binnen hun eigen rangen, die op hun beurt wel verder onderhandelden met de regering. Voor het overige werden onder Paz Total ook onderhandelingen gevoerd met stedelijke bendes, die een wisselend succes kenden. Met de Clan del Golfo, de grootste neo-paramilitaire groep in Colombia, voerde de regering voornamelijk geen vredesgesprekken al werd een eerste aanzet hiertoe wel gegeven.

Zowel uit de **EUAA Colombia Country Focus** van december 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf), de **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia** van augustus 2023 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html>) als de **COI Focus Colombia: veiligheidssituatie** van 10 april 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20250410.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. De landeninformatie wijst eveneens uit dat het Paz Total-plan een wisselende impact heeft gehad.

Allereerst is het aantal confrontaties tussen de regeringstroepen en de gewapende groepen aanzienlijk gedaald. Sinds het afspringen van enkele staakt-het-vurens eind 2024 zijn dergelijke confrontaties echter weer gestegen. Wat betreft het aantal vijandelijkheden tussen gewapende groepen onderling, wordt over het algemeen een stijging vastgesteld. Aan de grondslag hiervan liggen de vele interne splitsingen alsook de concurrentiële belangen in illegale economieën. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden. Het gaat om een aantal specifieke departementen, met name Antioquia, Arauca, zuidelijk Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, zuidelijk Córdoba, Guaviare, Magdalena Medio, Meta, Nariño, Norte de Santander, Putumayo, Tolima en de Pacifische regio Valle del Cauca. Een

recent voorbeeld van het geweld in deze zin, zijn de aanvallen van het ELN binnen de regio Catatumbo (Norte de Santander) in januari 2025. Het bestaan van gewapend conflict in bovenstaande departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld.

Uit de voornoemde landeninformatie blijkt tevens dat het merendeel van de gewapende groepen hun grondgebied heeft kunnen uitbreiden. Het gaat opnieuw voornamelijk om plattelandszones in de hierboven vernoemde departementen en regio's. Daar waar een van de gewapende groepen een exclusieve invloed uitoefent, nemen zij bepaalde functies van de staat over en oefenen zij verregaande sociale controle uit. De plaatselijke bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Er vinden ook gewelddadige incidenten plaats zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, ontvoeringen en verdwijningen, het gebruik van landmijnen en bloedbaden (massacres). Specifieke profielen die hierbij geïdентificeerd worden zijn sociale leiders, mensenrechtenactivisten en gedemobiliseerde FARC-strijders. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenwel dat de deze toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk **doelgericht** is. Aldus heeft dit geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat ook de slachtoffers van dit type geweld geïdентificeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. De commissaris-generaal heeft middels zijn nota met opmerkingen van 8 augustus 2025 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzocht om de voorliggende zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure mogelijk is op verzoek van één van de partijen.

Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1. Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen of de synthesesmemorie. Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedur stuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2. De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen synthesesmemorie zal neerleggen of van de synthesesmemorie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3. Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen. Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten.”

Verzoeker heeft zich in de voorliggende zaak op basis van artikel 39/73-2, § 2 van de Vreemdelingenwet op 2 september 2025 verzet tegen de behandeling van het dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op het voorgaande wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

2.2. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 57/1, §§ 3 en 4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker meent tevens dat er een beoordelingsfout voorligt.

Na een samenvatting van de motieven in de bestreden beslissing, gaat verzoeker in op de nood aan bijzondere procedurele noden in zijn hoofde en zijn kwetsbaarheid omwille van zijn psychologische en medische problematiek. Vervolgens gaat verzoeker in op de diverse weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en besluit hij dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt. Verzoeker is van mening dat hem de vluchtelingenstatus moet worden toegekend.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen. Hij verwijst hierbij naar de algemene veiligheidssituatie in Colombia en gaat vervolgens in op de individuele elementen in zijn hoofde die spelen bij de beoordeling van het risico in zijn hoofde om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Hierbij stipt hij zijn geaardheid, het bendegeweld in Colombia, de impact van gewapende groeperingen op de LGBTQ+-gemeenschap in Colombia en het gebrek aan een netwerk en zijn kwetsbaarheid aan.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker om het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift volgende bijkomende stavingstukken:

- het "Algemeen Ambtsbericht Colombia" van het Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland van juni 2024 (stuk 3);
- "Brief Landenbeleid Colombia" van het Ministerie van Asiel en Migratie Nederland van 30 januari 2025 (stuk 4);
- een psychologisch attest over verzoeker van C. A. van 9 juli 2025 (stuk 5).

3.2.2. Aan zijn nota met opmerkingen van 8 augustus 2025 (rechtsplegingsdossier, stuk 4) voegt de commissaris-generaal nog volgende rapporten:

- COI Focus "Colombia. Seksuele en genderminderheden" van 19 juni 2025, waarvan hij de weblink vermeldt;
- COI Focus "Colombia. Beschermingsmogelijkheden" van 14 mei 2024.

3.2.3. Op 9 februari 2026 dient verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota in (rechtsplegingsdossier, stukken 11 en 13) waaraan hij volgende stavingstukken voegt:

- een medisch attest van 4 februari 2026 van dokter F. G. G. in het kader van een vragenlijst artikel 9ter van de Vreemdelingenwet;
- een attest van een kinesitherapeut van 9 januari 2026;
- een attest van een ergotherapeut van 3 februari 2026;
- een psychologisch attest van 5 februari 2026.

3.2.4. Ter terechtzitting legt verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 15) neer die dezelfde aanvullende nota betreft als deze die hij indiende op 9 februari 2026 en waaraan hij opnieuw het medisch attest van 4 februari 2026 van dokter F. G. G. met het oog op een aanvraag in het kader artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorlegt.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Inzake de samenwerkingsplicht wordt verwezen naar artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient."

Artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU, dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

"3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) [...];

b) *er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken; [...]*"

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

3.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

3.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) verzoekers seksuele geaardheid wordt niet in twijfel getrokken, maar het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Colombia is op zich niet voldoende om te besluiten tot erkenning van de vluchtelingenstatus; verzoeker moet deze vrees in concreto aantonen en blijft hiertoe in gebreke;

(ii) verzoeker kan niet overtuigen wat betreft zijn bewering dat hij in Colombia onvoldoende toegang zou hebben tot hiv-medicatie nu:

a) hij niet aannemelijk maakt dat hij hierdoor persoonlijk een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet zou lopen, aangezien hij enkel aanhaalt dat hij soms langer zou moeten wachten op medicatie (maximaal twee weken) zonder dat hij dit toeschrijft aan een actor van vervolging of opzet ter zake;

b) verzoeker zich beperkt tot een hypothetische vrees waar hij opwerpt dat er discriminatie is bij het toekennen van geneesmiddelen tegenover Venezolanen en hij bovendien tevens over de Colombiaanse nationaliteit beschikt;

c) verzoekers medische problemen op zich niet volstaan om de erkenning van de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen; voor een beoordeling van medische problemen dient men zich te richten tot een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet;

d) voor zover verzoeker aanhaalt dat hij problemen zou kennen omdat iemand op de datingapp Grindr openbaar maakte dat hij hiv zou hebben, moet worden opgemerkt dat hij zich enerzijds beperkt tot een blote en hypothetische bewering en anderzijds dit prima facie geen daad van vervolging uitmaakt, maar om een schending van verzoekers privacy waarvoor hij zich kan richten tot het betrokken bedrijf en zijn nationale autoriteiten;

(iii) wat betreft verzoekers bewering dat hij discriminatie heeft te vrezen van zijn familieleden, moet worden opgemerkt dat uit zijn verklaringen blijkt dat enkel zijn vader en broer W. in Colombia wonen en hij aangeeft dat zijn relatie met hen heel goed is;

(iv) wat betreft verzoekers bewering dat hij in Colombia zijn ex-partner J. vreest, kan worden opgemerkt dat:

- a) verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij een relatie had met J.;
- b) verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn ex-partner een band had met de FARC;
- c) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over het tijdstip van ontstaan van zijn vrees;
- d) verzoeker niet aantoont omwille van zijn problemen bescherming te hebben gezocht in Colombia zelf;

(iv) aangaande verzoekers bewering dat hij in Colombia belastingen moest betalen aan gewapende groepen, wat hij in verband brengt met de voorgehouden problemen met zijn ex-partner, kan worden vastgesteld dat:

- a) zijn voorgehouden problemen met J. berusten op niet meer dan veronderstellingen en zijn vrees volledig hypothetisch is;
- b) het gaat om een toevoeging ten opzichte van zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken;
- c) het gevraagde bedrag buiten proportie is gezien de gekende informatie over de praktijk van ‘vacuna’ in Colombia, specifiek in Medellin;

(v) de beweerde audio-bedreiging door een vriend van J. een loutere blote bewering betreft aangezien op basis van een screenshot geen audio-bericht kan worden nagegaan en deze berichten hoe dan ook door gelijk wie om gelijk welke reden kunnen zijn gefabriceerd;

(vi) de overige door verzoeker voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen;

(vii) in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

3.3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.4. Bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt vooreerst in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat er, op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, in hoofde van verzoeker geen bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U legt een attest voor waarin gesteld wordt dat u lijdt aan PTSS alsook hersenschade, en waarin de arts stelt dat er bepaalde maatregelen genomen moeten worden: een protection officer opgeleid om om te gaan met PTSS-slachtoffers, een duurtijd van het interview rekening houdende met de vermoeibaarheid van de verzoeker, en om tijdens het interview rekening houden met diens cognitieve moeilijkheden, en mogelijke episodes van dissociatie. Dit attest werd echter opgesteld op 16 oktober 2024 en overgemaakt op 17 oktober 2024 (document 11), beide na het persoonlijk onderhoud op 9 oktober 2024, waardoor hier op het moment van het persoonlijk onderhoud vanzelfsprekend geen rekening mee gehouden kon worden. U had ook nog geen dergelijke noden gesignaleerd bij uw interview voor de DVZ (vragenlijst bijzondere procedurele noden DVZ dd. 3 juli 2024).

Niettemin verliep het interview probleemloos, zonder merkbare episodes van dissociatie, waarbij u telkens in staat bleek om duidelijk en relevant te antwoorden op de aan u gestelde vragen. U verkeerde ook in de mogelijkheid om wanneer nodig pauze te vragen, bovenop de pauze voorzien op initiatief van de protection officer, waar u (herhaaldelijk) op gewezen werd, en u werd ook (herhaaldelijk) gevraagd hoe u zich voelde en of u het interview verder wou zetten, waarop u (telkens) bevestigend antwoordde (CGVS p. 3, 5, 15). Uw advocaat maakte daarnaast geen bemerkingen over het verloop van het interview, de houding van de protection officer, etc. na afloop van het interview, enkel over de inhoud van uw zaak, en beaamde dat u goed meewerkte heeft en veel informatie gaf (CGVS p. 29).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat de commissaris-generaal op geen enkele manier rekening heeft gehouden met zijn verklaringen inzake zijn geheugenproblematiek en integendeel de lat extra hoog legt en hem meermaals verwijt te weinig informatie te hebben verstrekt. Verzoeker hekelt voorts dat de commissaris-generaal wel degelijk op de hoogte was van zijn kwetsbaarheden, vermits de protection officer tijdens het persoonlijk onderhoud zelf aangeeft dat hij heeft gelezen dat verzoeker last heeft van angstaanvallen en depressie. Verzoeker wijst daarnaast op een recent psychologisch attest opgesteld door C. A. van 9 juli 2025 (verzoekschrift, stuk 5) waarin wordt omschreven dat zijn psychologische problemen zouden kunnen verergeren bij een terugkeer naar Venezuela of Colombia. Daarnaast wijst verzoeker erop dat hij een attest neerlegde waaruit blijkt dat hij een beroerte heeft gehad in Colombia en een hersentoxoplasmose heeft gehad. Verzoeker verklaart hierbij dat hij veel dingen is vergeten en geheugenproblemen heeft en geeft ook aan dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud concrete voorbeelden hiervan heeft gegeven.

In zijn aanvullende nota van 9 februari 2026 en de ter terechtzitting neergelegde nota van 11 februari 2026 verwijst verzoeker nog naar een medisch attest van 4 februari 2026, een attest van zijn kinesitherapeut van 9 januari 2026, een attest van zijn ergotherapeut van 3 februari 2026 en een attest van zijn psycholoog van 5 februari 2026. Hij meent dat hieruit blijkt dat hij, naast zijn hiv, lijdt aan PTSS met angstaanvallen en fysieke restletsels van zijn toxoplasmose.

Verzoeker slaagt er met het voormeld betoog echter niet in afbreuk te doen aan voormelde motieven.

Waar verzoeker hekelt dat de commissaris-generaal geen rekening hield met zijn kwetsbaarheid ten tijde van het persoonlijk onderhoud, terwijl uit lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud nochtans blijkt dat hij op de hoogte was van zijn problematiek, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker van de beweerde problemen zelf niet de minste melding maakte in de vragenlijst “*bijzondere procedurele noden*” die werd ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 3 juli 2024. Op de vraag of er volgens hem bepaalde elementen of omstandigheden voorhanden zijn die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken, antwoordde hij immers ontkennend (zie ‘Vragenlijst “*bijzondere procedurele noden*” DVZ d.d. 3 juli 2024, vraag 1). Ook in het begin van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaart verzoeker dat het heel goed gaat met hem en dat hij zich in staat voelt om het persoonlijk onderhoud af te leggen (administratief dossier, CGVS, p. 2 en 5). De Raad treedt voorts de commissaris-generaal bij waar deze in zijn nota met opmerkingen nog pertinent overweegt als volgt: “*Voor het nemen van de beslissing brengt verzoeker een attest van 20 augustus 2024 bij en daarnaast bracht hij ook voor het nemen van de beslissing, maar na het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud een attest van 16 oktober 2024 bij. Uit het attest van 16 oktober 2024 blijkt dat de psychiater oordeelde dat er symptomen zijn van PTSS met dissociatie. Er wordt aangegeven dat verzoeker lijdt aan onder andere een ernstige slaapstoornis, angststoornis met gegeneraliseerde angst, dissociatie tijdens posttraumatische herbeleving, depressieve stemmingen, ernstige sociale isolatie, energieverlies, cognitieve stoornis... . Hoewel er gewag wordt gemaakt van een cognitieve stoornis en dat verder in het attest wordt gesteld dat de beroerte door toxoplasmose die verzoeker heeft gehad kan leiden tot stoornissen in het korten langetermijngeheugen blijkt uit het attest van de psychiater niet dat het voor de autoriteiten onmogelijk zou zijn om zijn verzoek om internationale bescherming op zijn geloofwaardigheid en gegrondheid te beoordelen. Zo kan uit het attest niet blijken in welke mate de eventuele geheugenproblemen een invloed hebben gehad op de door verzoeker afgelegde verklaringen in het kader van onderhavige procedure. Nergens wordt vermeld op welke wijze deze geheugenproblemen zich zouden manifesteren, noch wat de invloed is op de capaciteiten van verzoeker om zijn eigen leven en ervaringen toe te lichten. Er werden door de psychiater wel nog enkele maatregelen voorgesteld waarmee rekening zou moeten gehouden worden gedurende het persoonlijk onderhoud. Aangezien het persoonlijk onderhoud reeds had plaatsgevonden, was het niet meer mogelijk om met deze specifieke elementen rekening te houden.”*

Aan het verzoekschrift voegt verzoeker een psychologisch attest opgesteld door C. A. van 9 juli 2025 (verzoekschrift, stuk 5). Daarin wordt opgetekend dat verzoeker tijdens zijn gesprekken met de psycholoog

gewag maakt van ernstige slaapstoornissen, angstgevoelens en een verslechtering van zijn gemoedstoestand. Daarnaast heeft verzoeker tijdens de gesprekken ook verwezen naar de trauma's die hij heeft opgelopen in Venezuela en Colombia en die zijn afgenomen in België. Door deze traumatische ervaringen geeft verzoeker aan dat hij wantrouwig is. Ook meldt hij piekergedachten over hetgeen is gebeurd in Venezuela. De opsteller van het attest meent dat het daarom ook niet aangewezen is om verzoeker te laten terugkeren naar Venezuela of Colombia. De Raad stipt vooreerst aan dat een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling zich opdringt, waarbij moet worden nagegaan of de aangehaalde vervolgingsfeiten door middel van geloofwaardige verklaringen in samenhang met de voorgelegde attesten voldoende aannemelijk worden gemaakt (infra). Daarnaast stelt de Raad vast dat uit lezing van het psychologisch attest blijkt dat de opsteller ervan zich heeft gestoeld op de verklaringen van verzoeker. Nergens uit het attest blijkt evenwel dat de gerapporteerde klachten nader zouden zijn onderzocht. Bovendien wordt in het voormeld psychologisch attest geen enkele uitspraak gedaan over de precieze aard en de ernst van verzoekers psychologische problemen, over de (mogelijke) invloed op zijn dagdagelijkse functioneren en over de mate waarin en de manier waarop deze van invloed zouden kunnen zijn (geweest) op het verloop van zijn procedure van internationale bescherming. Meer in het bijzonder wordt nergens in dit stuk enige melding gemaakt van een aantasting van verzoekers geheugen en/of zijn cognitieve vermogens die het voor hem zou bemoeilijken of onmogelijk maken om concrete feiten en gebeurtenissen op een correcte wijze mee te delen.

Bij aanvullende nota's van 9 februari en 11 februari 2026 voegt verzoeker nog een medisch attest van 4 februari 2026 bij waarin wordt verduidelijkt dat verzoeker verschillende restletsels vertoont ten gevolge van zijn cerebrale toxoplasmose, waaronder diplopie en visuele stoornissen, een krachtsdeficit en cognitieve stoornissen. Er wordt eveneens hernomen dat verzoeker lijdt aan een ernstige posttraumatische stressstoornis en er wordt geduïd dat verzoeker een medicamenteuze behandeling volgt voor zijn hiv en psychiatrische aandoeningen. Daarnaast voegt verzoeker een attest van een kinesitherapeut van 9 januari 2026 bij voor de behandeling van zijn motorisch deficit, alsook een attest van zijn ergotherapeut van 3 februari 2026. Verder wordt in het psychologisch attest van 5 februari 2026 melding gemaakt van depressieve symptomen en een gegeneraliseerde angststoornis, gekenmerkt door paniekaanvallen. De Raad wijst erop dat ook uit de voormelde attesten niet zonder meer blijkt dat de voormelde psychologische en/of medische problematiek verzoekers deelname aan de procedure van internationale bescherming zou kunnen (hebben) verhinderen of bemoeilijken. Zo wordt ook in deze attesten niet geduïd op welke wijze en in welke mate de eventuele geheugenproblemen een invloed hebben gehad op de door verzoeker afgelegde verklaringen, noch wat de invloed is op de capaciteiten van verzoeker om zijn leven en eigen ervaringen toe te lichten.

Verzoeker zelf laat daarenboven na om inzake het voorgaande ook maar enige verdere en concrete duiding te verstrekken in zijn verzoekschrift. Hij beperkt zich er namelijk toe op algemene wijze te verwijzen naar zijn psychologische en medische problemen en hekelt dat de commissaris-generaal hiermee onvoldoende of geen rekening heeft gehouden. Hij toont daarbij niet in concreto aan dat, waar of op welke wijze deze problematiek van invloed zou zijn geweest op zijn verklaringen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien dat alle persoonlijke onderhouden op normale wijze plaatsvonden. Uit deze stukken kan niet worden afgeleid dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van zijn verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Dit geldt nog des te meer nu noch verzoeker, noch de advocaat die hem bijstond op de zetel van het CGVS enig bezwaar formuleerden tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud. Daarenboven vroeg en ontving verzoeker kopieën van de notities van het persoonlijk onderhoud op 10 oktober 2024 en formuleerde hij hierover geen opmerkingen ten overstaan van het CGVS. Dit impliceert, overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5quater, § 3 van de Vreemdelingenwet dat verzoeker wordt geacht in te stemmen met de overige inhoud van de notities van de persoonlijke onderhouden, zodat verzoeker heden bezwaarlijk kan voorhouden dat deze inhoud zou zijn gekleurd door psychologische en/of medische problemen.

Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat er bijzondere steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Verder duidt hij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

3.3.5. Voorafgaande opmerking

Vooreerst wijst de Raad erop dat, krachtens de artikelen 48/3, § 1 en 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet, het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade gevoerd wordt met betrekking tot het land waarvan de verzoeker de nationaliteit heeft, of indien verzoeker geen nationaliteit heeft, het land van zijn gewoontelijke verblijfplaats. Gezien de internationale beschermingsstatus in de plaats treedt van de bescherming van de staat waarvan men de nationaliteit bezit, moet aangetoond worden dat verzoeker geen beroep meer wil of kan doen op de bescherming van zijn land van herkomst. Ingeval een

verzoeker meer dan één nationaliteit heeft, verwijst “*het land waarvan hij of zij de nationaliteit heeft*” in de vluchtelingdefinitie en de definitie van subsidiaire bescherming naar elk van de landen waarvan hij of zij een staatsburger is en moet aangetoond worden dat hij van geen van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit bescherming kan verkrijgen.

In de bestreden beslissing wordt de nood aan internationale bescherming van verzoeker ten aanzien van Colombia onderzocht en besloten dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aannemelijk maakt.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.6.1. Verzoeker verklaart dat hij een homoseksuele man is en hiv-seropositief is. Hij wijst erop dat hij daarnaast ook een beroerte heeft gehad in 2020 in Colombia en een toxoplasmose-infectie, gelinkt aan zijn hiv-diagnose. Verzoeker verklaart dat hij in Colombia onvoldoende behandeling en medicijnen kan verkrijgen tegen hiv en voor zijn andere klachten. Ook lijdt hij aan PTSS en andere daarmee gelinkte psychische en fysieke problemen. Daarnaast voert verzoeker aan dat hij in Colombia in november 2023 een man leerde kennen via Grindr en een relatie met hem kreeg, maar later bleek dat hij een koppelaar was die jongeren ronselde voor feestjes van de FARC. Verzoeker geeft aan dat hij werd bedreigd door zijn voormalige partner en een vriend van hem en later ook beschermingsgeld moest betalen aan gewapende groepen in Colombia door problemen met zijn ex-partner.

3.3.6.2. In casu wordt de seksuele geaardheid van verzoeker niet in twijfel getrokken.

Dit neemt echter niet weg dat het loutere feit homoseksueel te zijn in Colombia niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie waaraan in de bestreden beslissing en de nota met opmerkingen wordt gerefereerd, met name de COI Focus “*Colombia. Seksuele minderheden en transgenders*” van 16 februari 2023 en de COI Focus “*Colombia. Seksuele en genderminderheden*” van 19 juni 2025, blijkt dat Colombia beschikt over een van de meest vooruitstrevende juridische kaders voor LGBTIQ+-personen in Latijns-Amerika. Colombia heeft het afgelopen decennium een aantal belangrijke rechten toegekend aan gender- en seksuele minderheden via wetgeving en vonnissen van het Grondwettelijk Hof. Verder heeft Colombia diverse beschermingsmaatregelen voor deze groepen genomen. Daardoor behoort Colombia bij een van de progressiefste landen in Latijns-Amerika voor gender- en seksuele minderheden. De Grondwet en diverse wetten erkennen en beschermen de rechten van LGBTIQ+-personen, waaronder het recht op huwelijk, adoptie, geslachtswijziging en bescherming tegen discriminatie. Relaties tussen mensen van hetzelfde geslacht zijn dus niet strafbaar. Ook de regering van president Gustavo Petro heeft zich uitgesproken voor de bescherming van LGBTIQ+-rechten, met initiatieven zoals het ministerie van Gelijkheid en de benoeming van een viceminister voor Diversiteit. Het beleidsdocument CONPES 4147 (2025) vormt een belangrijke stap in de richting van structurele bescherming van LGBTIQ+-rechten. Verder wordt in de door Cedoca geraadpleegde bronnen nergens melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van LGBTIQ+-personen louter en alleen omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit. Integendeel werden er diverse wetten in het leven geroepen met als doel (structurele) discriminatie op grond van de voornoemde criteria in heel diverse contexten tegen te gaan. Volgens het USDOS bestaan er geen wetgeving of officiële maatregelen die discrimineren op basis van seksuele voorkeur wat betreft werk, huisvesting, stateloosheid, of toegang tot onderwijs en gezondheidszorg.

Dit alles neemt niet weg dat de implementatie van het wetgevende kader vaak moeilijk blijft. Volgens de COI Focus van juni 2025 vertoont de situatie van LGBTIQ+-personen in Colombia een complexe realiteit waarin juridische vooruitgang niet automatisch leidt tot maatschappelijke aanvaarding of daadwerkelijke bescherming.

Hoewel de zichtbaarheid van LGBTIQ+-personen in de media en de politiek toeneemt, blijft de publieke opinie verdeeld. In de praktijk komen ongelijkheid en discriminatie in onderwijs, werkgelegenheid en gezondheidszorg nog steeds voor. Transpersonen zijn bijzonder kwetsbaar, met hoge werkloosheidscijfers, een oververtegenwoordiging in informeel sekswerk en beperkte toegang tot genderbevestigende zorg. Tevens volgt uit de landeninformatie ook dat het geweld tegen LGBTIQ+-personen hoog blijft. In 2024 werden 164 moorden geregistreerd, wat een lichte stijging is tegenover het jaar voordien. Transpersonen en homoseksuele mannen blijven de grootste groep van de slachtoffers uitmaken, met meer dan de helft van de dodelijke slachtoffers. Ook geweld en discriminatie door de politie komen nog steeds voor en er is sprake van een sterk wantrouwen van de LGBTIQ+-gemeenschap ten aanzien van de ordediensten, hetgeen aanleiding geeft tot onderrapportering van geweld door de ordediensten.

Wat betreft de beschermingsmogelijkheden in Colombia tegen gendergerelateerd geweld en discriminatie blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat, naast de nationale beschermingsmechanismen die gelden voor alle Colombianen, verschillende maatregelen werden genomen die zich expliciet richten op seksuele minderheden en transgenders. Er bestaan aldus wel degelijk beschermingsmogelijkheden voor LGBTQ+-personen in Colombia. Uit de landeninformatie volgt dat wie zich bedreigd voelt en/of slachtoffer werd van een LGBTQ+-gerelateerd misdrijf, de mogelijkheid heeft om bij verschillende overheidsinstanties aangifte te doen en om bescherming te verzoeken. In het onderzoek van deze overheidsinstanties wordt specifiek aandacht besteed aan de criteria seksuele geaardheid en genderidentiteit, en worden deze als een verzwarende omstandigheid beschouwd. Uit geheel van de landeninformatie blijkt evenwel ook dat er belemmeringen kunnen zijn om effectieve bescherming te krijgen van de Colombiaanse overheden en dat de bestaande beschermingsmechanismen in de praktijk niet altijd voldoende werken om geweld of discriminatie te voorkomen of te bestraffen. Slechts een fractie van de misdrijven tegen LGBTQ+-personen leidt tot vervolging. In 2024 bevond 86 % van de moordzaken zich nog in de vooronderzoeksfase en slechts 6 % leidde, volgens cijfers van Caribe Afirmativo, tot een effectief proces. Om een hoge mate van straffeloosheid tegen te gaan, hebben de Colombiaanse overheden bijkomende maatregelen genomen om geweld tegen seksuele minderheden te onderzoeken en te bestraffen. In oktober 2023 werd Richtlijn 006 officieel voorgesteld door het Bureau van de Procureur-Generaal. De richtlijn focust op het voeren van onderzoeken en veroordelingen van misdrijven die zijn ingegeven door veroordelen. Wanneer het slachtoffer een LGBTQ+-persoon is, moet er eerst worden geverifieerd of het misdrijf is gepleegd vanwege zijn of haar seksuele geaardheid en/of genderidentiteit of -expressie. De Fiscalía richtte begin februari 2024 een speciale onderzoeksgroep op voor misdaden tegen LGBTQ+-personen. Het team is verantwoordelijk voor de training en de verspreiding van richtlijnen voor het onderzoek naar en de vervolging van geweld op basis van gendervooroordelen. Niettegenstaande er nog ernstige knelpunten blijven in de toegang tot justitie voor leden van de LGBTQ+-gemeenschap, kan evenwel niet worden besloten dat de bestaande beschermingsmechanismen dermate gebrekkig en disfunctioneel zouden zijn dat zij in geen enkel geval als doeltreffend kunnen worden beschouwd. Hoewel de toegang tot deze wettelijke beschermingsmogelijkheden voor leden van de LGBTQ+-gemeenschap niet altijd even vlot verloopt en de bescherming van de Colombiaanse autoriteiten ten aanzien van personen van de LGBTQ+-gemeenschap niet steeds effectief is, betekent dit niet dat bescherming tegen voorkomend geweld of discriminatie in het algemeen niet mogelijk is.

Niettegenstaande uit het geheel van de landeninformatie een paradox naar voor komt daar de beschermingsmechanismen niet altijd voldoende werken om discriminatie en geweld te voorkomen, blijkt uit de landeninformatie eveneens dat het risico om aan discriminatie en geweld te worden blootgesteld veelal zal afhangen van de specifieke context. Zoals reeds aangehaald, blijkt uit de landeninformatie dat vooral het geweld ten aanzien van transgenders zorgwekkend is. Verder blijkt dat er grote verschillen bestaan tussen de grote steden en de meer rurale gebieden van Colombia voor wat betreft het risico om te worden geconfronteerd met geweld en discriminatie, in de mate dat leden van het LGBTQ+-gemeenschap meer bewegingsruimte hebben in grote steden dan in landelijke behoren voor wat betreft het risico om te worden geconfronteerd met geweld. De situatie in de grote steden lijkt beter te zijn voor de LGBTQ+-gemeenschap dan in ruraal Colombia. LGBTQ+-personen die wonen in regio's van Colombia die worden getroffen door het gewapend conflict lopen tevens een groter risico op geweld dan LGBTQ+-personen in andere delen van het land. Colombia kent immers een lange geschiedenis van gewapend conflict, waarin ook LGBTQ+-personen doelwit waren van geweld door zowel guerrillagroepen als paramilitaire organisaties. De algemene veiligheidssituatie in het land bleef ook onder president Petro precair, vooral in de door conflict getroffen gebieden waar gewapende groeperingen actief zijn. Deze groeperingen hanteren conservatieve normen en vormen vaak een bedreiging voor seksuele en genderminderheden. LGBTQ+-personen die in landelijke gebieden wonen waar gewapende groeperingen actief zijn, worden geconfronteerd met specifieke risico's op geweld, evenals met beperkte institutionele en organisatorische capaciteit om hun rechten te verdedigen. De gewapende groeperingen proberen door middel van territoriale en sociale controle hun eigen gedragsregels aan de lokale gemeenschappen op te leggen. Tussen mei 2020 en juli 2024 vaardigde de Ombudsman minstens 30 waarschuwingen uit voor LGBTQ+-personen in landelijke gebieden. LGBTQ+-activisten lopen in deze landelijke gebieden een dubbel risico: vanwege hun seksuele identiteit én vanwege hun rol als mensenrechtenverdediger. Ook Afro-Colombiaanse en inheemse LGBTQ+-personen lopen een dubbel risico als gevolg van hun seksuele en/of genderidentiteit. Naast het risico op geweld door gewapende groepen die in hun regio actief zijn, lopen ze ook het risico op geweld of verstoting door leden van hun eigen gemeenschappen. Velen onder hen proberen daarom te migreren naar de grotere steden.

Leden van de LGBTQ+-gemeenschap hebben in Colombia de mogelijkheid te studeren en een professionele loopbaan uit te bouwen. Zij nemen deel aan het sociale, ontspannings-, publieke en politieke leven en zijn ook zichtbaar in de media. Niettegenstaande de prevalentie van conservatieve opvattingen over seksualiteit en gender binnen de Colombiaanse samenleving, blijkt uit de informatie in het rechtsplegingsdossier dat LGBTQ+-personen in toenemende mate deelnemen aan het politieke leven en zichtbaar zijn in de media en de publieke ruimte en dat meerdere Colombiaanse steden een bruisende LGBTQ+-gemeenschap kennen. Het maatschappelijk middenveld is goed georganiseerd, maar vooral in de grote steden. Er zijn in Colombia diverse kleinere groeperingen en grotere organisaties actief die ijveren voor de maatschappelijke

aanvaarding en het vrijwaren van de rechten van de LGBTIQ+-gemeenschap. In grotere steden kunnen optochten zoals de Gay Pride en andere feesten of demonstraties van de LGBTIQ+-gemeenschap zonder problemen plaatsvinden. Dit neemt niet weg dat een op vijf leden van de LGBTIQ+-gemeenschap een of andere vorm van conversie-therapie heeft moeten ondergaan; bij transgenders stijgt dit tot een op drie personen. Het voorgaande wijst wederom op de paradox tussen de progressieve wetgeving en positieve evolutie inzake de deelname aan het maatschappelijk leven en de zichtbaarheid van de LGBTIQ+-gemeenschap in Colombia, enerzijds, en de conservatieve maatschappijvisie die ook zijn gevolgen heeft op de dagdagelijkse realiteit voor seksuele minderheden, anderzijds.

Hoewel de situatie van LGBTIQ+-personen in Colombia noopt tot voorzichtigheid, blijkt op basis van het geheel van de objectieve landeninformatie de situatie in Colombia evenwel niet dermate ernstig dat er sprake is van een veralgemeende en systematische vervolging van LGBTIQ+-personen, waardoor elke LGBTIQ+-persoon in dat land enkel omwille van zijn of haar seksuele geaardheid en/of genderidentiteit vervolging riskeert. De beschikbare landeninformatie geeft niet aan dat het loutere feit een homoseksueel te zijn op zich voldoende is om een gegronde vrees voor vervolging aan te nemen. De landeninformatie die verzoeker doorheen zijn verzoekschrift en tijdens de administratieve procedure heeft aangevoerd, doet hierover niet anders denken. Verzoeker toont niet aan dat de landeninformatie die door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing en in de aanvullende nota wordt aangereikt, volledig dan wel niet correct of niet langer actueel is. Verzoeker brengt verder met de geen concrete elementen aan die de hierboven gemaakte analyse en appreciatie van de situatie van LGBTIQ+-personen in de Colombia kunnen weerleggen of in een ander daglicht kunnen stellen.

De Raad besluit uit het geheel van de voorliggende landeninformatie dat in Colombia, ondanks het progressieve wettelijke kader, de LGBTIQ+-gemeenschap, en in het bijzonder transpersonen, het doelwit kunnen zijn van geweld en discriminatie. Dit is niet alleen afkomstig van burgers, maar ook van overheidsfunctionarissen. In de praktijk zijn er tevens obstakels om een beroep te doen op beschermingsmechanismen. Het institutionele kader en de werkelijkheid lopen bijgevolg uiteen. Dat neemt niet weg dat de situatie voor leden van de LGBTIQ+-gemeenschap in Colombia niet zodanig is dat zij systematisch het risico lopen worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade vanwege hun genderidentiteit en/of seksuele geaardheid en dat van hen, ondanks de moeilijke situatie waarin zij zich bevinden, in beginsel en redelijkerwijze mag worden verwacht dat zij een beroep doen op bestaande beschermingsmechanismen in geval van problemen.

Op basis van het geheel van de door de partijen aangebrachte informatie kan niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBTIQ+-gemeenschap in Colombia met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Het enkele feit homoseksueel te zijn in Colombia volstaat op zich niet om a priori te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat homoseksuelen in Colombia het slachtoffer zijn van veralgemeende of systematische vervolging waardoor elke homoseksueel of transgender in Colombia, louter omwille van hun geaardheid en/of genderidentiteit, zou worden getroffen. Bijgevolg blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek, waarbij een verzoeker zijn vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, noodzakelijk. Verzoeker moet daarbij op basis van zijn individuele omstandigheden een gegronde vrees voor vervolging omwille van zijn homoseksuele geaardheid aannemelijk maken. Verzoekers individuele omstandigheden moeten worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden voor homoseksuelen in Colombia en de algemene veiligheidssituatie aldaar.

3.3.6.3. Wat verzoekers individuele omstandigheden betreft wijst de Raad erop dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud niet zonder meer blijkt dat verzoeker zijn geaardheid in Colombia verborgen dient te houden. Meer in het bijzonder blijkt uit zijn verklaringen dat hij in Colombia – zij het geen evenwichtige – relaties had met mannen (administratief dossier, CGVS, p. 8). Verder blijkt dat, hoewel hij aangeeft dat één van zijn broers homofoob is en daardoor ook het contact met zijn moeder en bepaalde andere broers en zussen in Venezuela moeilijk verloopt, verzoeker een goed contact heeft met zijn familieleden in Colombia, meer bepaald zijn vader, broer W. en zus Y. (administratief dossier, CGVS, p. 11). Verder blijkt dat hij van een grote mate van zelfredzaamheid getuigt (verzoeker kon middelbare studies voltooien en werkte op verschillende plekken – CGVS, p. 10) en hij in staat is om zijn leven in Colombia op een positieve manier uit te bouwen.

Tevens blijkt dat verzoeker geen enkel persoonlijk, geloofwaardig feit aantoont waaruit zou blijken dat hij met redelijke waarschijnlijkheid dient te vrezen voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag (infra 3.3.6.5.).

Wat betreft de eventuele discriminatie ten aanzien van homoseksuelen in Colombia, wijst de Raad erop dat het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard moeten zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven ondraaglijk wordt. Dit is in casu niet het geval. Zoals hierboven reeds uiteengezet, blijkt dat verzoeker in Colombia werk kon uitoefenen en er over een familiaal netwerk beschikt. In casu is er geen sprake van een systematische discriminatie.

De loutere verwijzing in het verzoekschrift, de rapporten die hij hiertoe aan het verzoekschrift voegt (stukken 3-4) en referenties in zijn aanvullende nota naar algemene informatie over de situatie van LGBTQ+-personen in Colombia waarbij blijkt dat bendes, de autoriteiten en de bevolking geweld plegen tegenover LGBTQ+-personen volstaat niet daar uit de beschikbare informatie niet kan blijken dat iedere LGBTQ+-persoon in Colombia louter door zijn aanwezigheid aldaar het risico loopt te worden gevisieerd of vervolgd (supra). Verzoeker moet zijn vrees voor vervolging aldus in concreto aannemelijk maken en een loutere verwijzing naar algemene informatie kan daartoe niet volstaan. Verzoeker haalt, gelet op het voorgaande, evenwel geen enkel concreet, actueel, of voldoende zwaarwegend persoonlijk incident aan waaruit zou blijken dat hij met redelijke waarschijnlijkheid dient te vrezen voor vervolging omwille van zijn geaardheid bij terugkeer naar Colombia.

Daarenboven blijkt uit hetgeen volgt dat verzoeker heeft nagelaten om doorgedreven hulp te zoeken voor de voorgehouden problemen met J. (infra punt 3.3.7.5.). Waar kan worden aangenomen dat de bescherming van de Colombiaanse autoriteiten ten aanzien van personen van de LGBTQ+-gemeenschap niet steeds effectief en/of gegarandeerd is, blijkt uit de beschikbare informatie dat er wel degelijk beschermingsmogelijkheden voor LGBT-personen bestaan in Colombia (zie supra). Er kan dan ook wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker toch zou hebben getracht om deze beschermingsmogelijkheden te benutten.

3.3.6.4. Verzoeker stipt verder zijn hiv-besmetting aan, die evenmin door de commissaris-generaal in twijfel wordt getrokken. Hij stelt zowel in zijn verzoekschrift als in zijn aanvullende nota dat dergelijke besmetting discriminatie met zich meebrengt en moeilijkheden op het vlak van werk.

Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met daden van vervolging. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven ondraaglijk wordt. Dergelijk risico dient in concreto te worden aangetoond.

Uit de COI Focus "*Colombia: Seksuele minderheden en transgenders*" van 16 februari 2023 en de COI Focus "*Colombia: seksuele en genderminderheden*" van 19 juni 2025 blijkt dat de Colombiaanse Grondwet geen specifieke restricties bevat die enkel gelden voor seksuele minderheden en dat er evenmin een wettelijk verbod bestaat op relaties tussen personen van hetzelfde geslacht. Uit de landeninformatie blijkt niet dat er wetgeving of officiële maatregelen bestaan die discrimineren op basis van seksuele voorkeur wat betreft werk, huisvesting, stateloosheid, of toegang tot onderwijs en gezondheidszorg. Specifiek, voor wat betreft het recht op behandeling tegen hiv, stelt de COI Focus van 16 februari 2023 dat "*alle Colombianen en legale migranten toegang [hebben] tot antiretrovirale therapie (ART) maar deze is niet in alle delen van het land even toegankelijk*" (p. 29). De COI Focus van 19 juni 2025 stelt verder omtrent de toegang tot hiv-medicatie op uitgebreide wijze wat volgt: "*Volgens cijfers van het instituut Cuenta de Alto Costo dat gegevens over ziekten met hoge kosten verzamelt, waaronder hiv, leven in Colombia in 2024 185.954 personen met hiv. Volgens schattingen van UNAIDS voor 2023, zouden er ongeveer 230.000 mensen met hiv in Colombia leven. In de periode februari 2023-februari 2024 werden 14.555 nieuwe gevallen gedetecteerd, het merendeel (82 %) bij mannen. Volgens de gegevens van het instituut ontvangt 81 % van de mensen met hiv antiretrovirale therapie (ART) of tratamiento antirretroviral (TAR). Een rapport van begin februari 2025 van het instituut identificeert verschillende poblaciones clave (sleutelpopulaties) die een verhoogd risico lopen op hiv, waaronder: mannen die seks hebben met mannen, transgenderpersonen, sekswerkers, mensen die drugs injecteren, gevangenen en daklozen. Zo'n 42 % van de mensen die leven met hiv behoort tot de groep "mannen die seks hebben met mannen". (...)*

Eveneens blijkt uit de gegevens van het instituut dat de meeste sleutelpopulaties zich bevinden in de centrale regio en vaak aangesloten zijn bij het gesubsidieerde zorgregime. Transgenders en mannen die seks hebben met mannen zijn oververtegenwoordigd in stedelijke gebieden zoals Bogotá. 166 Onderstaande grafiek toont per populatie het percentage dat gebruik maakt van TAR. Zoals te zien op de gegevens maken transmannen hier het minst gebruik van (28 %) en transvrouwen het meest (75 %). (...) Wanneer gekeken wordt naar de toegang tot ART/TAR per regio blijkt dat de Caraïbische regio de hoogste verspreiding kent van antiretrovirale therapieën (84 %) en de Pacifische regio de laagste (77 %). Onderstaande grafiek toont eveneens het aantal hiv-positieve personen per regio. Een wetenschappelijk onderzoek, gepubliceerd in september 2022 in het International Journal of Environmental Research and Public Health, gaat na of de wettelijke bescherming van mensen met hiv in Colombia toereikend is. De onderzoekers concluderen dat het wettelijke kader voldoende uitgebouwd en volledig is maar dat er desondanks nog steeds discriminatie kan

voorkomen. De onderzoekers baseren zich hiervoor onder andere op een aantal recente rechtszaken (2021-2022) die door personen met hiv werden aangespannen voor het Grondwettelijk Hof, om bijvoorbeeld discriminatie in de werkomgeving of in de gezondheidszorg aan te klagen. Het Grondwettelijk Hof oordeelde dat deze discriminatie plaatsvond en verplichtte de aangeklaagde partij de discriminatie ongedaan te maken. De onderzoekers besluiten: "The specific decrees and laws guaranteeing the rights and duties of people with HIV/AIDS have been very important to improve the quality of life of these people, and represent progress toward addressing the obstacles and barriers that they encounter in various spheres of life. In addition, these regulations provide legal certainty and protect human rights and fundamental freedoms. Although the legal framework formally guarantees the rights of people with HIV/AIDS in Colombia, this population still suffers violations of protected rights. [...] The violation of these rights is confirmed in the tutela judgments analyzed, since the Constitutional Court concluded the violation of these rights and expressed the obligation to take the necessary measures to restore the violated rights." Verder verwijzen de onderzoekers ook op de aanpassing van artikel 370 van het Strafwetboek, het welke mensen met hiv verbod handelingen te stellen waardoor ze andere mensen konden besmetten. Hierop stond een straf van zes tot twaalf jaar gevangenis. Dit artikel werd in 2019 door het Grondwettelijk Hof ongrondwettelijk verklaard. Het onderzoek vermeldt niets over de specifieke situatie van personen uit de LGBT-gemeenschap met hiv. Op 28 september 2021 werd het rapport HIVdas Truncadas voorgesteld, opgesteld door Caribe Afirmativo en Red Somos, in samenwerking met José Fernando Serrano, hoogleraar aan de Universidad de los Andes. Het rapport gaat over de ervaringen van mensen met hiv ten tijde van het gewapende conflict. Het legt aan de hand van vele getuigenissen, waaronder de interviews met vijftien LGBTIQ-personen die hiv-positief zijn, bloot hoe hier systematische vervolging heeft plaatsgevonden tegen deze personen. Het rapport vermeldt het geweld dat werd gebruikt door de gewapende groeperingen die verschillende gebieden en gezondheidsdiensten controleerden, zoals bijvoorbeeld in Vista Hermosa (departement Meta) waar de FARC-EP de hele gemeenschap dwong om hiv-testen af te leggen. Het rapport werd eveneens overgemaakt aan de Waarheidscommissie." (p. 29-32).

Aldus blijkt dat alle Colombianen, en dus ook Colombiaanse homoseksuelen met hiv, toegang hebben tot antiretrovirale therapie (ART). Verder blijkt ook dat het wettelijke kader voor de bescherming van mensen met hiv voldoende uitgebouwd en volledig is, maar dat er desondanks nog steeds discriminatie kan voorkomen en dat het Colombiaanse Grondwettelijk Hof zich heeft uitgesproken tegen discriminatie. Wat betreft de toegang tot gezondheidszorg blijkt dat discriminatie kan voorkomen, maar dit vooral het geval blijkt te zijn bij transgenders (p. 29). De landeninformatie die verzoeker in zijn verzoekschrift en aanvullende nota aanhaalt ligt in dezelfde lijn.

Op basis van het geheel van de door de partijen aangebrachte informatie en hoewel er nog sprake kan zijn van discriminatie ten aanzien van personen met hiv, kan niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBTIQ+-gemeenschap in Colombia, dat lijdt aan hiv, met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissing in dit verband nog op goede gronden als volgt: "2.1. U maakt niet aannemelijk dat u hierdoor een persoonlijk een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet zou lopen. De ernstige schade die u aanhaalt valt niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet, zoals blijkt uit het arrest Mohamed M'Bodj tegen de Belgische staat van 18 december 2014 van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ EU). In dit arrest was het Hof van mening, wat betreft het toepassingsgebied van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83 (waarvan artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet de omzetting is in het Belgische recht), dat: "35 [...] In artikel 6 van richtlijn 2004/83 een opsomming wordt gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst.

36 Voorts preciseerd punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een dertelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen."

Hieruit volgt dat het aan u is om te bewijzen dat het risico dat u aanhaalt voortvloeit uit een opzettelijke weigering van medische zorg en die is toe te schrijven aan de actoren van vervolging of ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet en dat de actoren van bescherming zoals bepaald in artikel 48/5, §2 van diezelfde wet u opzettelijk medische zorg weigeren, wat u in casu niet aanhaalt noch aantoon. U roept enkel in dat u soms lang zou moeten wachten op medicatie, tot maximaal twee weken (CGVS p. 19), zonder dit toe te schrijven aan een actor van vervolging of opzet ter zake.

2.2. Daar waar u zich beroept op discriminatie bij het toekennen van geneesmiddelen tegenover Venezolanen (CGVS p. 19), betreft het hier enerzijds niet meer dan een hypothetische vrees omdat u op geen enkel moment verwijst naar een concreet geval waarin u medicijnen geweigerd werd omdat u

Venezolaan zou zijn. Daarnaast beschikt u ook over de Colombiaanse nationaliteit, waardoor u niet te maken krijgt met de problemen waarmee mensen met uitsluitend de Venezolaanse nationaliteit te kampen kunnen hebben in Colombia.

2.3. De door u aangehaalde medische problemen allerhande kunnen daarnaast op zich niet volstaan om de erkenning van de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. In het doktersattest van 16 oktober 2024 (supra ook al aangehaald) staat te lezen dat u niet zou kunnen terugkeren naar uw land van herkomst omwille van uw psychische en medische toestand (document 10), maar voor de beoordeling van medische problemen an sich, dient men zich te richten tot de daartoe geëigende procedure, namelijk een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.4. U haalt ook aan dat u problemen zou kunnen kennen omdat iemand op de dating-applicatie Grindr openbaar maakte dat u HIV zou hebben, waardoor mensen tegen elkaar zouden kunnen zeggen om niet meer met u om te gaan (CGVS p. 22). Het betreft enerzijds niet meer dan een blote bewering die u niet aantoonbaar, en de problemen die hieruit zouden kunnen voortvloeien blijven voorlopig ook hypothetisch – u stipt geen enkel concreet incident in de nasleep hiervan aan. U verwijst anderzijds in één adem wel naar een bericht waarin iemand u een escorte noemde omdat u omgaat met andere escortes (CGSV p. 22), maar dit lijkt een afzonderlijke kwestie. In ieder geval maakt dit op zich prima facie geen daad van vervolging uit, maar gaat het om een schending van uw privacy, waarvoor u zich tot het betrokken bedrijf en uw nationale autoriteiten kan richten. Gezien het internationale karakter van deze app valt ook niet in te zien hoe internationale bescherming in België u als such tegen dergelijke openbaringen zou kunnen beschermen.”

Door in het verzoekschrift zijn verklaringen te herhalen, een vrees voor vervolging te poneren en de motieven in de bestreden beslissing te minimaliseren en tegen te spreken, brengt verzoeker geen concreet en valabel verweer bij om de voormelde pertinente motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota opwerpt dat hij moeilijkheden heeft gehad op zijn werk in Colombia en hij ontslagen en uitgesloten werd van werkgelegenheid, vanwege de medische gevolgen van zijn toxoplasmose en beroerte in 2020, maar ook omwille van discriminatie omdat hij homoseksueel is en met hiv leeft, wijst de Raad erop dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij in Cartagena als bewaker en in Bogota als commercieel consultant kon werken, een beroep dat hij tot aan zijn vertrek naar België uitoefende (administratief dossier, CGVS, p. 10). Bijgevolg stroken zijn beweringen in zijn aanvullende nota geenszins met zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud.

3.3.6.5. De Raad vervolgt dat geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers beweerde problemen met zijn vermeende ex-partner J. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat:

- a) verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij een relatie had met J. aangezien de foto's die hij voorlegt niets aantonen, hij enkel de naam van de zus van zijn vermeende ex-partner kan geven, maar niet kan zeggen wat zijn geboortedatum is, van waar hij afkomstig is, wat de namen van zijn ouders zijn (administratief dossier, CGVS, p. 14-15);
- b) verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn ex-partner een band had met de FARC aangezien deze bewering stoelt op niet meer dan blote beweringen en hij bovendien beweert dat de FARC banden zou hebben met de Clan del Golfo, terwijl uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat deze groeperingen al van oudsher tegenstanders zijn;
- c) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over het tijdstip van het ontstaan van zijn vrees, waar hij enerzijds aangeeft binnen Medellin te zijn verhuisd op 19 december 2023 opdat zijn ex-partner niet zou weten waar hij woonde omdat hij onaangenaam gedrag vertoonde, daar waar hij anderzijds verklaart dat hij pas zijn ex-partner vreesde nadat verzoeker zijn clandestiene werk ontdekte en zijn ex-partner verzoekers neus had gebroken in februari 2024 (administratief dossier, CGVS, p. 8 en 23-25).

Verzoeker werpt in zijn verzoekschrift op dat de commissaris-generaal in dit verband op geen enkele wijze rekening heeft gehouden met zijn geheugenproblemen.

De Raad verwijst in dit verband naar de vaststellingen onder punt 3.3.5. waarin pertinent wordt geoordeeld dat uit de door verzoeker voorgelegde stukken en uit de stukken in het administratief dossier, waaronder zijn verklaringen, niet kan worden afgeleid dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om het persoonlijk onderhoud af te leggen en op omstandige en duidelijke wijze verklaringen af te leggen. Verzoeker kan deze geheugenproblemen dan ook niet aangrijpen om de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren of te weerleggen.

Aangaande het in de bestreden beslissing opgeworpen gebrek aan kennis omtrent J. merkt verzoeker in zijn verzoekschrift op dat J. duidelijk heel wat dingen verborgen hield voor hem en dat hij hiervan niet de schuld kan krijgen. Verzoeker vervolgt dat hij wel degelijk informatie kon verschaffen omtrent J. en citeert hierbij zijn verklaringen omtrent de zus van J., zijn ontdekking dat J. als escort werkte en zijn verklaringen over de vermeende banden met de FARC.

De Raad wijst erop dat verzoeker, door het louter herhalen van een aantal verklaringen, er niet in slaagt om de lacunes in zijn kennis omtrent J. – van wie verzoeker beweert dat het zijn ex-partner is – en die zwaarwichtig zijn, niet ongedaan kan maken.

Verzoeker vervolgt in voorliggend verzoekschrift dat hij de banden tussen J. en de FARC op geen andere wijze kan aantonen dan zijn verklaringen en meent dat de commissaris-generaal hem ook had moeten informeren zo deze zijn verklaringen in dit verband niet geloofwaardig vond. Hij meent tevens dat zijn gebrek aan kennis over de verhoudingen tussen de FARC en Clan del Golfo niet mag worden aangewend om zijn geloofwaardigheid in twijfel te trekken vermits hij duidelijk heeft aangegeven dat hij zoveel mogelijk afstand wilde bewaren van dergelijke groeperingen en het contact met J. werd verbroken vanaf het ogenblik dat verzoeker op de hoogte werd gesteld van deze connecties.

De Raad wijst erop dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat het niet aan de protection officer toekomt om het persoonlijk onderhoud te “sturen”. Verzoeker, noch zijn advocaat maakten doorheen het persoonlijk onderhoud enige opmerking met betrekking tot de vraagstelling, ook niet wanneer hen op het einde ervan uitdrukkelijk de kans werd geboden iets toe te voegen. Het is dan ook allerminst ernstig om in onderhavig verzoekschrift plots te beweren dat er tijdens het persoonlijk onderhoud onvoldoende onderzoek zou zijn gevoerd naar een bepaald element uit verzoekers relaas. Te meer aangezien de protection officer tijdens het persoonlijk onderhoud wel degelijk verzoeker confronteerde met de bedenking of de FARC en de Clan del Golfo geen tegenstanders zijn (administratief dossier, CGVS, p. 26) – kennis die, gelet op de Colombiaanse context en gelet op de gekende reputatie van bendes aldaar, wel degelijk redelijkerwijze verwacht kan worden van verzoeker. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift aldus tot een postfactum-bewering, die duidelijk tot stand kwam na confrontatie met de bestreden beslissing. Verder verplicht geen enkele rechtsregel de commissaris-generaal ertoe om, zo dit al mogelijk zou zijn, verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud onmiddellijk te confronteren met ieder motief en/of iedere vaststelling die in de bestreden beslissing wordt aangehaald. Voor het overige komt verzoeker niet verder dan het louter bekritisieren, tegenspreken en minimaliseren van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, wat bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er niet in slaagt om de pertinente motivering van de bestreden beslissing in dit verband te verklaren of te weerleggen.

Met betrekking tot de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen aangaande het tijdstip van het ontstaan van zijn vrees voert verzoeker in voorliggend verzoekschrift aan dat hij angst voelde omwille van het autoritair gedrag van J. waardoor hij eerder besliste om de buurt te verlaten, maar het pas in februari 2024 was dat J. zijn neus brak en zijn echte probleem startte.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker aangeeft dat hij reeds op 19 december 2023 verhuisde van La Estrella naar de wijk Itagüi in Medellín zodat zijn ex-partner J. niet zou weten waar hij woonde omdat deze al onaangenaam gedrag vertoond had (administratief dossier, CGVS, p. 8), dat hij op 23 december 2023 via de zus van J. vernam wat het echte werk was van J. maar dat hij het niet geloofde zolang hij het zelf niet had gezien, en dat hij op 6 februari 2024 – toen hij de nacht doorbracht bij J. – in een kast een pilletje ontdekte dat bedoeld is om erecties op te wekken, condooms, lingerie voor mannen en sekspeeltjes vond, hij via een vriend van J. bevestigd kreeg dat J. een escort was en J. – na confrontatie met deze vaststellingen door verzoeker – een agressieve houding aannam en verzoeker sloeg (administratief dossier, CGVS, p. 23-25). Verzoeker legt dus wel degelijk enigszins uiteenlopende verklaringen af omtrent de start van zijn voorgehouden problemen met J.

Wat er ook van zij, zelfs zo er geloof zou kunnen worden gehecht aan de beweerde relatie met J. en hieruit voortvloeiende problemen – quod non – overweegt de commissaris-generaal op goede gronden als volgt:

“U toont niet aan dat u omwille van uw problemen bescherming hebt gezocht in Colombia zelf. Voor dergelijke gemeenrechtelijke problemen moet u in de eerste plaats bescherming zoeken in uw land van herkomst. U beweert dat u aangifte probeerde doen, maar dat dit bemoeilijkt werd omdat men dacht dat u (enkel) Venezolaan was, en dat er sprake was van een lange wachttijd. U zou een dossiernummer hebben gekregen, maar dat kwijtgeraakt zijn, en daarom geen duidelijk bewijs kunnen voorleggen dat u daadwerkelijk aangifte deed (CGVS p. 18). Gevraagd of u nog aan het dossiernummer kan proberen raken, antwoordt u dat u gebeld zou hebben naar het parket maar men u niet onmiddellijk wou helpen omdat u in het buitenland verblijft (CGVS p. 19). Dit zijn allemaal niet meer dan blote beweringen; de enige vaststelling die het CGVS in deze kan doen is dat u geen enkel bewijs voorlegt dat u uw voorgehouden problemen in Colombia zelf hebt proberen oplossen. De screenshots die u voorlegt van de site van de fiscalia bevatten geen informatie op basis waarvan vastgesteld kan worden dat u een dergelijke aangifte deed (document 7). U beweert verder dat u geen verdere pogingen deed om bescherming te zoeken omdat u de politie in Colombia corrupt achtte (CGVS p. 27), een gemeenplaats verweer. Uw verklaringen in deze vallen niet te rijmen met beschikbare informatie over beschermingsmogelijkheden in Colombia, waaruit blijkt dat het eenvoudig is om aangifte te doen van misdrijven bij de fiscalia, en dat dit zelfs online kan gebeuren. Er zijn ook andere manieren om bescherming te zoeken. U toont zo niet aan dat u de minste moeite hebt gedaan om een oplossing voor uw voorgehouden problemen te zoeken in uw land van herkomst.”

Door opnieuw te volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen brengt verzoeker geen enkel concreet en valabel verweer bij om de voormelde vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen.

Waar verzoeker meermaals onderlijnt in zijn verzoekschrift dat de bescherming vanwege de Colombiaanse autoriteiten niet effectief is, dient aangestipt dat de bescherming die de nationale overheid biedt doeltreffend moet zijn. Ze hoeft echt niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden, het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen. De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Uit de voormelde en door beide partijen aangebrachte landeninformatie (zowel in de bestreden beslissing, administratief dossier, map 'Landeninformatie', het verzoekschrift (stukken 3-4) en de nota met opmerkingen van de commissaris-generaal) blijkt niet dat er in Colombia sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn. Evenmin blijkt uit de algemene landeninformatie dat elke procedure om overheidsbescherming te verkrijgen bij voorbaat zinloos dan wel ondoeltreffend of zelf gevaarlijk zou zijn of dat er geen enkele overheidsbescherming toegankelijk zou zijn waar redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen. Het is bijgevolg aan verzoeker om aannemelijk te maken dat hij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in zijn individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hem niet kan worden verwacht dat hij zich tot de Colombiaanse overheden wend om bescherming te vragen. Verzoeker toont zulks evenwel, gelet op het voorgaande, niet aan.

3.3.6.6. Het psychologisch attest van 9 juli 2025 dat verzoeker neerlegt bij zijn verzoekschrift, maakt melding van mentale problemen die volgens verzoeker zouden voortkomen uit zijn traumatische ervaringen in Colombia en Venezuela. De opsteller van het attest verzet zich dan ook tegen een terugkeer naar Venezuela en Colombia aangezien dit de angst en het humeur van verzoeker kan verslechteren omdat hij er het risico loopt op verder fysiek en psychisch geweld. Daarnaast wijst verzoeker erop dat hij een attest neerlegde waaruit blijkt dat hij een beroerte heeft gehad in Colombia en een hersentoxoplasmose heeft gehad (administratief dossier, map 'Documenten'). In het psychiatrisch attest van 16 oktober 2024 wordt melding gemaakt van symptomen van PTSS met dissociatie, waarbij wordt aangegeven dat verzoeker lijdt aan onder meer een slaapstoornis, een angststoornis, dissociatie, depressieve stemmingen, ernstige sociale isolatie, energieverlies, cognitieve stoornis.

Bij aanvullende nota's van 9 februari en 11 februari 2026 voegt verzoeker nog een medisch attest van 4 februari 2026 bij waarin wordt verduidelijkt dat verzoeker verschillende restletsels vertoont ten gevolge van zijn cerebrale toxoplasmose, waaronder diplopie en visuele stoornissen, een krachtsdeficit en cognitieve stoornissen. Er wordt eveneens hernomen dat verzoeker lijdt aan een ernstige posttraumatische stressstoornis en er wordt geduid dat verzoeker een medicamenteuze behandeling volgt voor zijn hiv en psychiatrische aandoeningen. Daarnaast voegt verzoeker een attest van een kinesitherapeut van 9 januari 2026 bij voor de behandeling van zijn motorisch deficit, alsook een attest van zijn ergotherapeut van 3 februari 2026. Verder wordt in het psychologisch attest van 5 februari 2026 melding gemaakt van depressieve symptomen en een gegeneraliseerde angststoornis, gekenmerkt door paniekaanvallen.

De beoordeling van de bewijswaarde van een attest betreft een feitelijke appreciatie die de Raad toekomt. Medische en psychologische attesten kunnen niet als alleenstaand worden gezien binnen een verzoek om internationale bescherming. Ze maken deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming en het gewicht dat hieraan wordt gegeven moet dan ook worden bepaald binnen dit geheel. Deze attesten moeten dus steeds worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen van verzoeker en de relevante landeninformatie, zoals gestipuleerd in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet.

Er wordt door de Raad niet getwijfeld aan de bewijskracht van de door verzoeker voorgelegde medische en psychologische attesten die het bestaan van bepaalde fysieke en mentale letsels aantonen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en kan hierbij eventueel aangeven in welke mate deze bevindingen verenigbaar zijn met de beweringen van de patiënt. De arts baseert zich voor de oorzaak van de opgelopen verwondingen of mentale problemen op de verklaringen van de patiënt. Een dergelijk attest moet dan ook steeds worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen van verzoeker hierover. Dit geldt des te meer in het geval van een attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Eventuele vermoedens over de oorzaak van de psychologische problemen zijn dan ook gebaseerd op de verklaringen van verzoeker en dit binnen de context van psychologische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming.

Uit de bewoordingen van de psychologische attesten zelf blijkt bovendien dat deze steunen op verzoekers verklaringen. Verder doet de psycholoog, de psychiater en/of de artsen geen enkele uitspraak over enige graad van overeenstemming tussen de psychologische vaststellingen enerzijds, en de omstandigheden en gebeurtenissen die eraan ten grondslag zouden liggen anderzijds. Dat er in hoofde van verzoeker sprake zou zijn van een trauma volgens zijn behandelende arts/psycholoog/psychiater maakt niet dat zijn verklaringen geloofwaardig zijn en sluit evenmin uit dat er andere oorzaken kunnen zijn voor zijn psychologische problemen.

Gelet op zijn ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het gegeven dat de behandelende arts zich enkel hierop baseert zonder enig objectief onderzoek naar de waarachtigheid en gegrondheid van het vluchtrelaas, geeft het psychologisch attest aldus geen uitsluitel over de specifieke oorzaak van de psychische problemen van verzoeker.

Wat betreft zijn medische problemen wordt verder evenwel geenszins betwist dat verzoeker een hiv-besmetting opliep, toxoplasmose en een beroerte kreeg en hiervan restletsels vertoont. Dit is evenwel geenszins verbonden aan zijn vermeende problemen met J.

3.3.6.7. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige documenten die hij heeft voorgelegd, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging

3.3.6.8. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld te worden dat het vluchtrelaas van verzoeker niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een verwijzing naar het voordeel van de twijfel is in casu dan ook niet dienstig.

3.3.6.9. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.7.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd.

3.3.7.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Op basis van de meest recente landeninformatie, met name UNHCR *“International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia”* van augustus 2023, EUAA, *“Colombia Country Focus”* van december 2022 en de COI Focus *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 10 april 2025 zet de commissaris-generaal in de bestreden beslissing het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia: *“In Colombia vond de afgelopen vijf decennia een gewapend conflict plaats tussen de Colombiaanse autoriteiten en verschillende rebelligroeperingen, met als belangrijkste de FARC en het ELN. Evenzeer verschenen paramilitaire groepen op het toneel. Vanaf de jaren ‘2000 konden de rebellen geleidelijk aan worden verdreven naar de periferie van het land en vond een ontwapening van de paramilitairen plaats. Er werd bovendien op 30 november 2016 een historisch vredesakkoord ondertekend tussen de FARC en de Colombiaanse regering. Het merendeel van de FARC-strijders legde de wapens neer en kon zich geleidelijk aan re-integreren in de maatschappij.*

Hoewel in de nasleep van het vredesakkoord een spectaculaire daling van het aantal burgerslachtoffers werd opgetekend, waren er op andere vlakken tekortkomingen. Zo ontstond er na de demobilisatie van de FARC een machtsvacuüm waardoor andere groeperingen voormalige FARC-gebieden konden inpalmen. Het gaat in deze om het ELN, dissidenten van de FARC, neo-paramilitairen en ook georganiseerde misdaadbendes. Deze groeperingen raakten mettertijd meer en meer versnipperd en zijn ook onderling beginnen strijden om meer territoriale controle, een dynamiek die overigens nog versterkt werd door de coronapandemie. Hun handelswijze lijkt steeds meer gedreven door puur economisch gewin uit illegale activiteiten, eerder dan de ideologische drijfveren van weleer. Dit alles zorgde voor een stijging van de geweldscijfers vanaf 2020.

Sinds het aantreden van president Petro heeft de Colombiaanse regering voorgenomen om onderhandelingen te starten met acht verschillende soorten gewapende groepen. Deze werden eind 2022 aangevat en hebben als doel gelijktijdige wapenstilstanden te bekomen en, op langere termijn, voor een permanente ontwapening en verbetering van de veiligheidssituatie te zorgen. Het plan, dat bekend staat als Paz Total (Totale Vrede), kende tot nu toe een erg grillig verloop. Er werd onder meer een staakt-het-vuren met het ELN bekomen tussen augustus 2023 en augustus 2024, maar dit werd niet verlengd en een tweede poging hiertoe mislukte. Met de EMC en de SM (twee belangrijke dissidenten van het FARC-EP) werd tevens een staakt-het-vuren bereikt dat nadien is afgesprongen. Doorheen 2024 kenden al deze groeperingen bovendien afsplitsingen binnen hun eigen rangen, die op hun beurt wel verder onderhandelden met de regering. Voor het overige werden onder Paz Total ook onderhandelingen gevoerd met stedelijke bendes, die een wisselend succes kenden. Met de Clan del Golfo, de grootste neo-paramilitaire groep in Colombia, voerde de regering vooralsnog geen vredesgesprekken al werd een eerste aanzet hiertoe wel gegeven.

Zowel uit de **EUA** **Colombia Country Focus** van december 2022 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html>) als de **COI Focus Colombia: veiligheidssituatie** van 10 april 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20250410.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. De landeninformatie wijst eveneens uit dat het Paz Total-plan een wisselende impact heeft gehad.

Allereerst is het aantal confrontaties tussen de regeringstroepen en de gewapende groepen aanzienlijk gedaald. Sinds het afspringen van enkele staakt-het-vurens eind 2024 zijn dergelijke confrontaties echter weer gestegen. Wat betreft het aantal vijandelijkheden tussen gewapende groepen onderling, wordt over het algemeen een stijging vastgesteld. Aan de grondslag hiervan liggen de vele interne splitsingen alsook de concurrentiële belangen in illegale economieën. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden. Het gaat om een aantal specifieke departementen, met name Antioquia, Arauca, zuidelijk Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, zuidelijk Córdoba, Guaviare, Magdalena Medio, Meta, Nariño, Norte de Santander, Putumayo, Tolima en de Pacifische regio Valle del Cauca. Een recent voorbeeld van het geweld in deze zin, zijn de aanvallen van het ELN binnen de regio Catatumbo (Norte de Santander) in januari 2025. Het bestaan van gewapend conflict in bovenstaande departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld.

Uit de voornoemde landeninformatie blijkt tevens dat het merendeel van de gewapende groepen hun grondgebied heeft kunnen uitbreiden. Het gaat opnieuw voornamelijk om plattelandszones in de hierboven vernoemde departementen en regio's. Daar waar een van de gewapende groepen een exclusieve invloed uitoefent, nemen zij bepaalde functies van de staat over en oefenen zij verregaande sociale controle uit. De plaatselijke bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Er vinden ook gewelddadige incidenten plaats zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, ontvoeringen en verdwijningen, het gebruik van landmijnen en bloedbaden (massacres). Specifieke profielen die hierbij geïdentificeerd worden zijn sociale leiders, mensenrechtenactivisten en gedemobiliseerde FARCstrijders. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenwel dat de deze toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk **doelgericht** is. Aldus heeft dit geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat ook de slachtoffers van dit type geweld geïdentificeerd worden voor een welbepaalde reden of doel

(bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Het wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet dus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en de grootsteden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoekers leven (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze personen in deze regio of op de route daarheen een risico lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op zijn verklaringen over zijn herkomst en verblijfplaatsen in Colombia (administratief dossier, 'verklaring DVZ', vraag 10 en CGVS, p. 7-8) en de bovenstaande vaststellingen waaruit blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden problemen in Colombia, moet de veiligheidssituatie in Bogotá, alsook in Medellín in het departement Antioquia worden beoordeeld, waar verzoeker voor zijn vertrek uit Colombia woonde.

De grootstedelijke agglomeratie van Bogotá blijkt volgens de beschikbare landeninformatie niet te behoren tot die geografische gebieden waar er sprake zou zijn van een gewapend conflict

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat in de rurale gebieden van het departement Antioquia sprake is van een gewapend conflict, maar dat het ermee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht van aard is. Verder blijkt de beschikbare landeninformatie dat in (groot)steden zoals Medellín geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij gebrek aan een gewapend conflict en willekeurig geweld in Bogotá en in de stad Medellín, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat de veiligheidssituatie in Colombia problematisch is, wat niet wordt ontkend in bovenstaande analyse. Voorts wordt niet betwist dat gewapende groeperingen sterk aanwezig zijn in bepaalde gebieden van Colombia er verantwoordelijk zijn voor criminele feiten als ontvoeringen, drugshandel en afpersing. Verzoeker toont evenwel niet aan dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat burgers, louter door hun aanwezigheid in voormelde gebieden, een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict, noch dat hij specifiek zou worden geraakt door dit willekeurig geweld om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

De Raad herneemt dat verzoeker niet aannemelijk maakt zijn land van herkomst te hebben verlaten omwille van een persoonlijke vervolging. Waar hij aanvoert dat hij een verhoogd risico op reële schade loopt omwille van zijn seksuele geaardheid, zijn kwetsbaarheid en zijn beweerde gebrek aan netwerk in Colombia, kan hij niet worden gevolgd. Er kan immers niet worden ingezien hoe zijn geaardheid, zijn voorgehouden psychologische kwetsbaarheid en de al dan niet aanwezigheid van een netwerk in Colombia kan bijdragen tot een verhoging van het risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.3.7.3. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Colombia een reëel risico loopt om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er nog op dat het weerlegbaar vermoeden vervat in genoemd artikel pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de verzoeker om internationale bescherming afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald, hetgeen allerminst het geval is gebleken. Gelet op de vastgestelde ongelooftwaardigheid van verzoekers relaas, kan de schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig worden aangevoerd.

3.3.9. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.11. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend zesentwintig door:

A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. DE SMET